

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Карлово, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Асима К. Вангелова-П.

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разгледа докладваното от Асима К. Вангелова-П. Гражданско дело №
20235320101780 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 344,
ал. 1, т. 1 и 2 от КТ.

Ищецът - К. О. М. твърди, че заемал при ответника длъжността „*****
*****“ близо 12 години. Длъжността му не била променяна, но в течение
действието на договора под предтекст, че се изменя и трудовото му
възнаграждение, подписвал няколко допълнителни споразумения, в които се
посочвало и срок на трудовото правоотношение. Така с последното
допълнително трудово споразумение от 29.07.2017г., към Трудов договор от
20.10.2011г., се предвидило, че на основание чл.68, ал.1, т.2 от КТ се уговаря
срок на договора, считано от 01.08.2018г. до завършване на определена
работа по Договор № ***** /26.07.2018г. По идентичен начин със срок
било договорено и в предшестващото Допълнителното споразумение от
29.05.2014г., с посочване на срок - до завършване на определена работа по
Договор № *****/28.05.2014г.

Със Заповед №3-058/27.07.2023г. и позовавайки се на чл.324, ал.1, т.4 от
КТ, работодателят му в лицето на ответника „обяви за прекратено трудовото
му правоотношение“ с основание - изтичане на договорения срок, със

завършване на определена работа като посочи в мотивите именно – „изчерпване на работата по Договор *****/26.07.2018г. между „*****“ ЕАД гр.П. и „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД“, считано от 01.08.2023г. Така извършеното негово безвиновно уволнение със Заповед №3-058/27.07.2023г. на ответника намира за незаконно, поради което предявява настоящите иски за отмяната му, респ. и за възстановяването му на работа на заеманата от него преди уволнението длъжност при ответника. Оспорва факта трудово-правната им връзка с ответника да е била обвързана от срочно правоотношение, напротив работил по безсрочно трудово правоотношение, предвид следното:

По правило на закона, срокът на договора по чл.68, ал.1, т.2 от КТ - за извършване на определена работа следва да се определя от съдържанието на трудовия договор, т.е. в сключения по този ред трудов договор трябва да е определяема работата за изпълнението /или за довършването, на която е нает. Това изискване не е изпълнено с препращането към друг договор, чието съдържание, страни, срок или други съществени белези не са били ясни за ясни за него. Видно е от допълнителното споразумение от 2018г., там се цитира само номер и дата на договор, чието съдържание не е посочено, липсват индивидуализиращи предмета му, срока му или други елементи обстоятелства. Недопустимо е едва със заповедта това съдържание да се установява. Иначе казано, към момента на подписване на допълнителното споразумение ищецът не е бил наясно кога ще изтече срока и въобще какъв е договора, към който се препраща. При това положение и след като срокът на трудовия договор, сключен до завършване на определена работа, не е посочен, нито е определяем съобразно други елементи на съдържанието му следва да се приеме, че липсва уговорка за срок. В тази връзка се позовава и на съдебната практика, която приема, че възложената работа има временен характер, когато се касае до такава, имаща случаен и еднократен характер, спрямо основния и постоянен предмет на дейност. За да се приеме, че е налице срочният трудов договор за определена работа по см. на чл. 68, ал.1, т.2 от КТ, трябва да е налице такава работа, която би могла да се дефинира по вид, обем и качество още към момента на сключване на трудовия договор и от тази гледна точка да се тълкува „срока“ за извършване на тази работа, при което реализирането на възложената работа изчерпва съдържанието на трудовото правоотношение, възникнало на основание чл. 68, ал.1, т.2 от КТ.

Твърди, че в трудовия му договор, изменен с допълнителното споразумение бил налице текст, който по никакъв начин не позволявал да се приеме, кога тя ще се счита завършена, за да може срокът на договора да бъде определен при условията на чл.68, ал.1, т.2 от КТ. От самото възникване на трудовото му правоотношение изпълнявал все една и съща дейност, в т.ч. преди и след подписване на последното допълнително споразумение. Касаело се за дейност, която е извършвал неопределено време при липсата на ясни и съществуващи обективни ограничители. Пълната неопределеност на работата до завършването, на която се сключва договора, означавало, че такава уговорка страните не са постигнали и договорът му с ответника е бил безсрочен. След като е така, прекратяването на трудовото му правоотношение на основание чл. 325, ал.1, т.4 от КТ намира за незаконно.

На самостоятелно основание твърди, че е недействителна клаузата за срок, предвид че срокът на който работодателят му се позовава е надхвърлил максималният предвиден като допустим в КТ срок от 3 години. Твърди, че след изтичането им ако да бе сключен като срочен договор, договорът му се е трансформирал в безсрочен такъв. Оспорва въобще наличието на срок в правоотношението му с ответника, в който случай ако е следвало да се прекрати трудов договор, то това е следвало да стане в някоя от предвидените основания за прекратяване на безсрочен трудов договор. Не е подавал молба с искане за срочност в правоотношенията му с ответното дружество.

Поддържа, че дейността, която извършвал продължавала да се извършва в т.ч. от лицата, с които съвместно изпълнявал идентична трудовата функция, поради което намира, че договорът му е прекратен при злоупотреба с право по смисъла на чл. 8 от КТ. Съгласно чл. 74, ал.4 във вр. с ал.2 от КТ от клаузи в трудов договор, които противоречат на закона са недействителни, а вместо тях се прилага закона. Твърди, че клаузата за срок е недействителна и вместо нея в отношенията му с ответника действала клауза за безсрочно трудово правоотношение, което не може да бъде прекратено по реда на чл. 325, т.4 от КТ. Твърди, че извършеното негово безвиновно уволнение е незаконно, като моли същото да бъде признато за такова и да се отмени, като бъде възстановен на заеманата преди уволнението му длъжност. Към настоящият момент бил безработен, с активна регистрация в Бюро по труда.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да признае за незаконно

извършеното безвиновно уволнение на ищеца, по силата на което заемал при ответника длъжността „*****“ в „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД, като отмени като незаконна Заповед №3-058/27.07.2023г. на управителя на „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД гр.С. и на основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ да го възстанови на заеманата преди уволнението му длъжност „*****“ в „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД - гр.С. и същото място на работа. Претендира за направените по делото разноски.

Ответното дружество - „ДР. П. И ДР. П. Б.“ ЕООД гр. С. намира исквете за неоснователни и като такива следва да бъдат изцяло отхвърлени. Не оспорва твърдението, че до 31.07.2023г., страните в настоящото производство са се намирали във валидно учредено трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „*****“. Неверни се явявали твърденията на ищеца, че същият е работил при дружеството по безсрочно трудово правоотношение. Между страните бил сключен Трудов договор от 20.10.2011г., който ясно определя основанията за сключването му в чл. 4, ал. 1, а именно: съгласно чл. 68, ал.1, т. 2 от КТ - за срок до завършване на работата по конкретно посочения договор с трето лице (електроснабдително дружество). Дейностите, които служителът е извършвал във връзка с посочения договор били уговорени в чл. 9, ал. 3 до 5 от трудовия договор, както и в длъжностната му характеристика. В чл. 11, ал. 2 от трудовия договор дори било уговорено участието на електроснабдителното дружество при определяне на резултатите от изпълнението на трудовия договор на г-н К. М.. След приключване на работата по първоначалния договор на „Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД с електроснабдителното дружество, същият е спечелил нови две обществени поръчки. По този повод, след спечелване на всяка една от обществените поръчки и във връзка с възникналата необходимост от наемане на служители по изпълнението им е сключил два броя допълнителни споразумения с ищеца. Както самият ищец посочвал в исковата молба, допълнителните споразумения към трудовия договор също реферират към конкретния договор от спечелената обществена поръчка, във връзка с изпълнението на който служителът е престира труд. В това число, допълнителното споразумение между страните от 29.07.2018г. ясно и конкретно определяло, че трудовото правоотношение се изменя, като срокът му се определя до завършване на работата по Договор № ***** от 26.07.2018 г. с „*****“ ЕАД. Съгласно представените - Договор №

***** от 26.07.2018г., Споразумение от 29.06.2021г., Споразумение от 21.07.2022г. и Удостоверение от „*****“ ЕАД, срокът на Договор № ***** от 26.07.2018г. е изтекъл на 31.07.2023г., от която дата е прекратено и трудовото правоотношение с г-н К. М..

Твърди, че процесният договор представлявал срочен трудов договор, сключен на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ. Срочният трудов договор по посочения текст се сключвал за довършване на определена работа. При него срокът на договора е определяем чрез времето, необходимо за довършване на уговорената работа. Изтичането на времето - толкова, колкото е необходимо за довършване на определената работа, е бъдещото сигурно събитие, което определя времетраенето на срока. За времетраенето на този договор не е определена максимална продължителност, тъй като той следва да продължи толкова, колкото е необходимо за завършване на определената работа и се прекратява с нейното завършване. В тази връзка се позовава на съдебна практика - Решение № 46 от 29.01.2010г. по гр.д. № 558/2009г. на ВКС; Решение № 46 от 29.01.2010г. по гр.д. № 558/2009г. на ВКС, Решение № 44 от 29.01.2010г. по гр.д. № 142/2009г. на ВКС, Решение № 1486 от 23.11.2016г. по в.гр.д. № 1984/2016г. на Окръжен съд Варна, Решение № 2270 от 22.08.2022г. по в.гр.д. № 15110/2021г. на Софийски градски съд и влязлото в сила Решение №2270/22.08.2022г. по гр.д. №15110/2021г. на СГС. Твърди, че процесният договор, сключен до завършване на работата по Договор № ***** от 26.07.2018г. с „*****“ ЕАД е дефиниран с ясно определен срок, съгласно чл. 68. ал. 1. т. 2 от КТ, предвид което трудовото правоотношение е прекратено с изтичане на срока и завършване на работата.

Твърди, че в исковата молба се правило смесване между основанията по чл. 68, ал.1, т. 1 от КТ и чл. 68, ал.1, т. 2 от КТ. Съгласно доктрината и съдебната практика чл. 68, ал.1, т.1 от КТ урежда срочния трудов договор за определен срок. При него срокът се определя в точно определен период от време като видно от самия текст на чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ - този тип срок не би могъл да бъде по-дълъг от 3 години. Подобно ограничение не е преповторено спрямо втората хипотеза на същата алинея, а именно - чл. 68, ал.1, т. 2 от КТ, поради което не би могло да бъде приложено за настоящия случай. Разликите между първите две хипотези на чл. 68, ал. 1 от КТ били видни и от уредбата на чл. 68, ал. 3, 4 и 5 от КТ, в които е посочено, че само договорите по чл. 68, ал.1, т. 1 от КТ се сключват за временни, сезонни или

краткотрайно работи. Оттук произтичат и някои от особеностите на уредбата на договорите по чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ. Видно от текста на закона, останалите хипотези на чл. 68, ал. 1 от КТ не са обхванати от тази специфична уредба. Тук се включват настоящата хипотеза на т. 2 - сключване на договора до завършване на определена работа, т. 3 - сключването на договора при прекратителното условие до завръщане на заместения служител на работа, т. 4 - за времето, докато длъжността бъде заета въз основа на редовно проведен конкурс и т. 5 - за определен мандат. Посочените срокове по правило са определяеми, а не за фиксиран период от време, какъвто е срокът по чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ. За тези договори не съществува и ограничението по чл. 68, ал. 4 от КТ за еднократното им сключване (изрично предвидено в закона само за хипотезата на т. 1). По този начин, не съществува нито законодателно, нито житейски оправдано ограничение един и същи служител да бъде нает за изпълнение на втори мандат, за заместване на втори служител или както е в настоящия случай - за извършване на работата по нов договор, спечелен въз основа на последващо проведена обществена поръчка. Предвид изложено, направените в исковата молба възражения, основаващи се на уредбата на срочните договори по чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ, се явяват неотносими и неоснователни. Претендира за направените по делото разноски.

От събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От ангажираните от страните писмени доказателства се установява, че на 20.10.2011г. между ответното дружество - „Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД, в качеството на работодател и ищеца - К. О. М., в качеството на „служител“ е сключен трудов договор, по силата на който ищецът е назначен на длъжността „*****“. Съгласно раздел II, чл. 4 от договора, същият е сключен на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ, за срок - до завършване на работата, а именно: изпълнение на договор № ***** от 18.05.2011г., сключен между работодателя и „*** Б. Е.“ АД, с който се възлага изпълнението на дейностите, предмет на настоящия трудов договор, който договор е сключен за срок от 24 месеца, считано от 01.06.2011г., действието на който договор може да бъде продължавано с още една + една календарна година.

На 29.05.2014г. е сключено Допълнително споразумение към процесния

трудов договор, по силата на което е договорен нов срок по чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ до завършване на определена работа, считано от 01.06.2014г. като индивидуалното трудово правоотношение с ищеца е до завършване на определена работа по договор № ***** от 28.05.2014г., сключен между „Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД и „*** Б. Е.“ АД.

Видно от представеното Допълнително споразумение от 27.07.2018г., се прекратява Договор № ***** от 28.05.2014г., сключен между „*****“ ЕАД и Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД.

По делото е представен Договор № ***** от 26.07.2018г. По този договор „*** Б. Е.“ АД, в качеството на възложител е възложил на „Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД, в качеството на изпълнител да извършва ръчно отчитане на измервателни уреди за нуждите на ***** . Срокът на действие на този договор е уговорен в чл. 3 от същия и е за период от три години, считано от 01.08.2018г. до 31.07.2021г.

На 29.07.2018г. е сключено Допълнително споразумение към процесния трудов договор, по силата на което е договорен нов срок по чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ до завършване на определена работа, считано от 01.08.2018г. като индивидуалното трудово правоотношение с ищеца е до завършване на определена работа по договор № ***** от 26.07.2018г., сключен между „Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД и „*** Б. Е.“ АД.

С допълнително споразумение № ***** от 29.06.2021г., сключено между „*****“ ЕАД, в качеството си на възложител и и „ДР. П. И ДР. П. Б.“ ЕООД, в качеството на изпълнител във връзка с изпълнението на Договор № ***** от 26.07.2018г., на основание чл. 3, ал. 19 от същия, страните са активирали опция за удължаване срока на действие на договора с допълнителни 12 месеца, считано от 01.08.2021г. до 31.07.2022г.

С Допълнително споразумение № ***** от 21.07.2022г. към Договор № ***** от 26.07.2018г., на основание чл. 3, ал. 19 от същия, страните са активирали опция за удължаване срока на действие на договора с допълнителни 12 месеца, считано от 01.08.2022г. до 31.07.2023г.

Със Заповед №3-058/27.07.2023г., трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ – поради изтичане на договорения срок със завършване на определената работа, а именно: изчерпване на работата по договор № ***** от 26.07.2018г. между „***

Б. Е. “АД и „Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД, считано от 31.07.2023г. Тази заповед е връчена на ищеца на 30.07.2023г.

Други доказателства от значение по делото не са представени.

Въз основа на така установената и възприета фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

Предявени са два обективно и кумулативно съединени иски: главен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ - за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна и акцесорен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ - за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност. По предявения главен иск, съдът намира следното:

Когато работникът или служителът предяви иск за отмяна на уволнението, в тежест на работодателя е при условията на пълно и главно доказване да установи наличието на фактическия състав, на който се е позовал, за да прекрати трудовото правоотношение. Фактическият състав, на който се е позовал работодателя е визиран в нормата на чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ – поради завършване на определената работа. При това положение следва да се анализира основанието, на което е възникнала трудово-правната връзка между страните, за да може да се прекрати в посочената хипотеза, като относимото основание е чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ. Необходима е съпоставка между срочните трудово договори в хипотезата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ и тези по чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ, предвид твърдението на ищеца, че клаузата на чл. 4 от индивидуалния му трудов договор сочи по-скоро на извода за срочно трудово правоотношение по чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ.

Съгласно съдебната практика, чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ, урежда срочния трудов договор за определен срок. При него срокът се определя в точно определен период от време, като определеният срок при този вид срочен трудов договор не може да бъде повече от три години, доколкото в закон или в акт на Министерския съвет не е предвидено друго. Срочният трудов договор по чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ може да се сключва и за довършване на определена работа. При него срокът на договора е определяем чрез времето, необходимо за довършване на уговорената работа. В изтичането на времето - толкова, колкото е необходимо за довършване на определената работа е бъдещото сигурно събитие, което определя времетраенето на срока. За времетраенето на

този договор не е определена максимална продължителност за разлика от срочния трудов договор по точка 1. Той може да продължи и повече от три години -толкова, колкото е необходимо за завършване на определената работа. Според последователната практика на ВКС (Решение № 256 от 15.09.2011г. на ВКС по гр.д. № 1379/2009г., Решение № 44 от 29.01.2010г. по гр.д. № 558/2009г., Решение № 46 от 29.01.2010г. по гр.д. № 142/2009г., Решение № 166/16.06.2017г. по гр.д. № 4921/2016г., Решение № 10/30.01.2018г. по гр.д. № 971/2017г.) срокът на договора по чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ, а именно - за извършване на определена работа, следва да се определя от съдържанието на трудовия договор. Тоест в сключения по този ред трудов договор трябва изрично и точно да се определи работата, за изпълнението (или за довършването) на която той е сключен. Това е така, защото за работникът или служителът следва да съществува яснота кога точно ще изтече срока, тъй като той е определящ за времетраенето на трудовото правоотношение. Срокът по чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ е определяем чрез други елементи от съдържанието на индивидуалния трудов договор. Определя се чрез работата, което би могла да се дефинира по вид, обем, съдържание още към момента на сключване на договора.

Изхождайки от така дадените разяснения и при анализ на разпоредбата на чл. 4 от процесния трудов договор, определяща срока на договора, сключеното от страните на 29.07.2018г. второ допълнително споразумение към трудовия договор, съда приема, че по един ясен и недвусмислен начин от съдържанието на трудовия договор и допълнителното споразумение се извлича характера на работата, която е следвало да се извърши и тази яснота е съществувала в момента на сключване на трудовия договор. Още повече в самия трудов договор е посочено, че действието му може да бъде продължавано с още една + една календарна година. Имайки предвид сключените допълнително две споразумения към трудовия договор, работодателя се е съобразил с разпоредбата на чл. 4 от същия. Яснота е съществувала и по отношение на това кога точно ще изтече срока, тъй като, както се посочи - той е определящ за времетраенето на трудовото правоотношение. Съдебната практика е категорична, че срокът може да бъде индивидуализиран с посочване на дейността на търговския договор между работодателя и друг правен субект. В този смисъл е практика на ВКС, съгласно - Решение № 239/03.08.2011г. по гр.д. № 1471/2009г., Решение №

256/15.09.2011г. по гр.д. № 1379/2009г., Решение № 282/11.10.2011г. по гр.д. № 360/2009г.

Точно така е процедирано и в настоящия случай. При учредяване на процесната трудово-правна връзка е посочено, че времетраенето на трудовия договор е до завършване на работата по договор № *****/18.05.2011г., по който договор настоящият работодател е бил изпълнител. На 29.05.2014г. е уговорен втори във времето отново определяем срок - до завършване на работата по друг договор № *****/28.05.2014г., а в следствие на 29.07.2018г. е уговорен трети във времето отново определяем срок - до завършване на работата по друг договор № ***** от 26.07.2018г., по който търговски договор настоящият работодател е изпълнител. Реализирането на възложената по този трети договор работа е изчерпала съдържанието на процесното трудово правоотношение, което съдът приема, че е възникнало на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ и по силата на договореността, трудовото правоотношение се прекратява, като за това не е нужно нито предизвестие, нито се следва обезщетение.

Когато срокът е индивидуализиран чрез посочване на търговския договор на работодателя (настоящия случай е точно такъв), то неговото изтичане зависи от приключването (прекратяването) на дейностите по този договор. В момента, в който търговският договор се прекрати, то срокът на трудовото правоотношение изтича, независимо от начина на прекратяване на търговския договор, което може да е преди или с изтичане на договорения в него срок, по взаимно съгласие или по други причини. Факт е, че работата по договор № ***** от 26.07.2018г. е изчерпана и това като правна последица влече изтичане на срока на договора по смисъла на чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ. За изтичане на срока по чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ е без значение дали работодателят е сключил нов търговски договор за реализиране на дейността, дали новият търговски договор е със същия или с друг правен субект.

Доколкото на 31.07.2023г. е финализирана работата по Договор № ***** от 26.07.2018г., то определяемият срок на трудови договор на ищеца е изтекъл към датата на издаване на Заповед № 3-058/27.07.2023г., считано от 31.07.2023г. Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение има декларативно действие, а не конститутивно. Прекратяването на трудовото правоотношение настъпва единствено с

изтичане на договорения срок, който срок е изтекъл, поради изчерпване на работата по договор № ***** от 26.07.2018г. между работодателя и трето лице (възложител на работата). Процесната заповед само удостоверява, че трудовото правоотношение вече е прекратено (в този смисъл е Решение 634/20.11.2009г. по гр.д. № 2071/2008г. и Решение № 166/16.06.2017г. по гр.д. № 4921/2016г. по описа на ВКС).

Неоснователно е твърдението на ищеца, че след като срокът на трудовия договор, сключен до завършване на определена работа, не е посочен, нито е определяем съобразно други елементи на съдържанието му и следва да се приеме, че липсва уговорка за срок. Обемът на работата е ясен и определяем – отчитане на измервателните уреди на абонатите за целия срок на действие на Договор с номер № ***** от 26.07.2018г., сключен между работодателя на ищеца и „*** Б. Е.“ АД, тъй като няма съмнение, а е и безспорно между страните, че ищецът е назначен на длъжност „*****“. Ясен е и срокът на действие на трудовия договор – до прекратяване на действието на посочения търговски договор. Абсолютно ирелевантно в случая е твърдението в исковата молба (който като факт, с писмени доказателства не е установен по делото), че след прекратяване на действието на договор № ***** от 26.07.2018г. между работодателя на ищеца и „*****“ ЕАД е сключен нов договор за нов срок и за осъществяването на същата дейност, тъй като в анекса на трудовия договор на ищеца липсва опция за автоматичното продължаване на срока на трудовото правоотношение при сключването на нов търговски договор след приключване действието на изрично посочения такъв.

Неоснователно е твърдението на ищеца, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 69 от КТ, а именно - трансформиране на срочния трудов договор в договор за неопределено време. Посочената правна норма е императивна и се прилага само при наличието на изрично уредените в нея предпоставки и по отношение само на два от срочните договори по чл. 68 от КТ, а именно - срочен трудов договор за определен срок – по чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ и за трудов договор с определяем срок за заместване по чл. 68, ал. 1, т. 3 от КТ. В приложното поле на чл. 69 от КТ не попадат останалите срочни трудови договори, както и процесния, който е бил сключен в хипотезата на чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ.

Предвид изложеното, главния иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Предвид обусловения им характер, като неоснователен следва да се отхвърли и обективно съединения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „***** отчетник на измервателни уреди“.

По отношение на разноските:

При този изход на делото, с оглед отхвърляне на исковата претенция и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, на ответника се дължат заплащане на направените разноски, като съдът е сезиран с такова искане, касаещо адвокатско възнаграждение. Видно от представените доказателства за направени разноски, същите възлизат в размер на 1140.00 лева, представляващи заплатен адвокатски хонорар. Ищцовата страна е направила възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, доколкото в производство не са събрани допълнителни доказателства, спорът е концентриран основно по фактите, за които доказателствата вече са събрани с исковата молба и отговора на исковата молба, като е проведено само едно открито съдебно заседание. Минималното адвокатско възнаграждение по трудови спорове е уредено в чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 2004г. Съгласно тази уредба минималното възнаграждение за защита по иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, както и по иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, но само когато са предявени самостоятелно, е в размер не по-малко от минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ. От текста на Наредбата следва, че когато исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ (за отмяна на уволнение и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност) са предявени при условията на обективно съединяване, както е в случая, минималното адвокатско възнаграждение по делото е в размер общо на една минимална работна заплата (така и Определение № 60264 от 29.06.2021г. на ВКС по ч.гр.д. № 3518/2020г., III Г.О. на ВКС). Към момента на сключване на договора, съгласно ПМС № 193 от 12.10.2023г., за 2024г. размерът на минималната работна заплата възлиза на 933.00 лева. При това положение прекомерен се явява претендираният от ответника размер на

адвокатско възнаграждение от 1140.00 лева, като същият следва да бъде намален до сумата от 933.00 лева, съобразно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 и тази сума следва да бъде присъдена в полза на „Др. П. и Др. П. Б.“ ЕООД.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. О. М. от с. Х.Д., общ. К., обл. П. с ЕГН ***** срещу „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес: гр.С., п.к. ****, р-н Л., ул. *****, представлявано от управителя си М. К. П., обективно и кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ - за признаване уволнението, извършено със Заповед № З-058/27.07.2023г. на управителя на „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД за незаконно и за неговата отмяна и по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ - за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението му длъжност „*****“ в „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД - гр. С. и същото място на работа, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, К. О. М. от с. Х.Д., общ. К., обл. П. с ЕГН ***** да заплати на „ДР. П. И ДР. П. Б.“ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес: гр.С., п.к. ****, р-н Л., ул. *****, представлявано от управителя си М. К. П., сумата от 933.00 лева, представляващо направени по делото разноси, за заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Окръжен съд П., в двуседмичен срок от обявената в съдебно заседание, проведено на 21.02.2024г. дата за обявяването му, а именно - в двуседмичен срок, считано от 06.03.2024г.

Сн.Д.

Съдия при Районен съд – К.: _____